

Zuzana Dostálová

**Proč všichni
odcházejí**

Proč všichni odcházejí

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Zuzana Dostálová

Proč všichni odcházejí – e-kniha

Copyright © Paseka, 2024

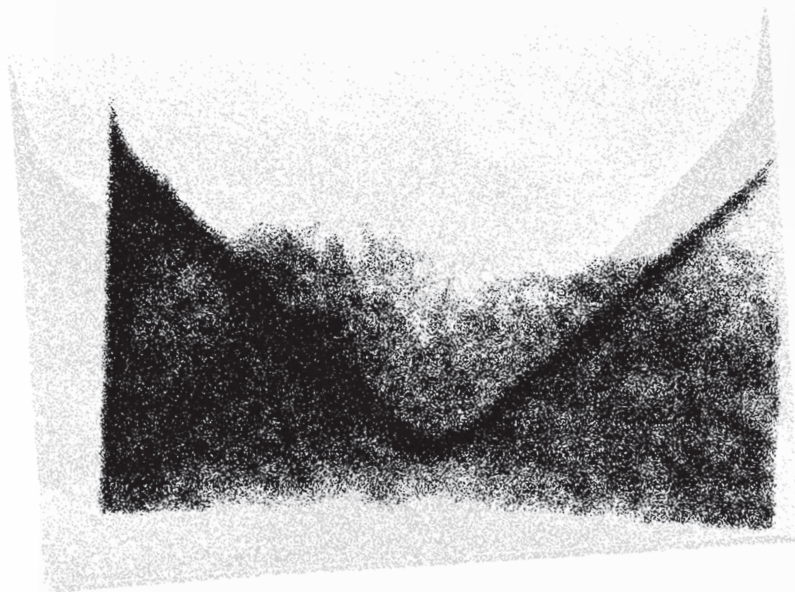
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

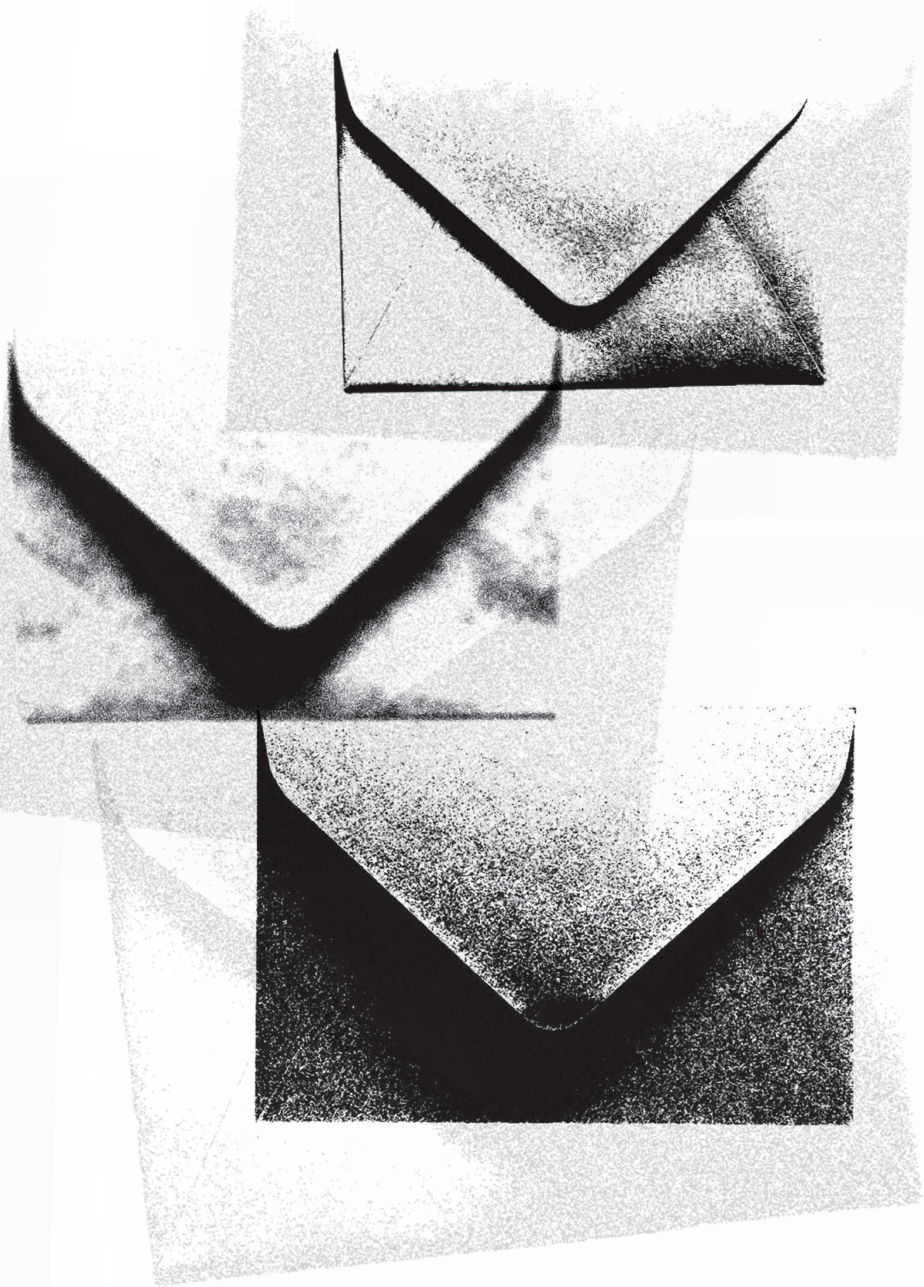
**Proč všichni
odcházejí**

**Zuzana
Dostálová**

**Proč všichni
odcházejí**

Paseka

PROČ VŠICHNI ODCHÁZEJÍ

Copyright © Zuzana Dostálová, 2016, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7637-459-1

ISBN e-knihy 978-80-7637-514-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub) ISBN e-knihy

978-80-7637-515-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi) ISBN e-knihy

978-80-7637-516-1 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

I. kapitola

Počítání oveček

Obilí je už docela žluté, podél cesty vlčí mák, sluníčko pálí do očí a my jedeme na prázdniny do Konice. Jsou to mé poslední před první třídou. Doma mám aktovku, tužku a hnědý penál. A také pytlík na bačkory, červený. Už umím hodně slov.

„Támhle, vidíte tu kapličku?“ tatínek ukazuje prstem do polí. Všechno kolem bzučí a vítr z jeho okna mi sviští do uší. Máma řídí, lesknou se jí vlasy, má je dlouhé, zapletené do copu. Taky takové jednou budu mít, až mě přestanou stříhat. Babička už mává z okna, má zelený plášť. Tatínek bere tašky, moje cello a otvírá velká vrata. Ve dvoře je vždycky zima a schody nahoru vržou. Ten poslední nejvíc. Je jich dvanáct, to vím určitě, kolikrát jsem je počítala. Babička stojí ve dveřích a dává mi pusku na čelo. Z kuchyně voní jídlo. Dědeček přichází pomalu k nám, utírá si kapesníkem oči a pak cosi říká slabým hlasem. Vždycky si sedávám vedle něho, nikdy se nemračí. S tatínkem dlouze povídají. O hvězdách, o jakýchsi filozofech, o knihách a o hudbě. Moc jim

nerozumím, i když na cello už písničku zahraju, a to je taky hudba.

Odpoledne jde tatínek k Přikrylům, můžu jít s ním. Je to tam nahoře, nad náměstím, směrem do lesů. Pan Přikryl bydlí v malém domku, zahrada je obrostlá stromy a vysoká tráva lechtá pod kolena. Na dvorku visí houpačka, to si vždycky zadřu třisku.

Sedíme uvnitř, oni dva povídají a pijí slivovici. Tu pálivou, co se dělá ze švestek. Občas mluví sprostě, a to se pak hodně smějí. Znají se odmala.

Sluníčko už tolik nehřeje, tatínek mě drží kolem ramen. Teď scházíme podél hřbitova domů a tam kdesi nahoře, nad poli, leží on, tatínkův poklad. Víím o něm dlouho a vždycky na něj myslím, když jsem v Konici.

„A co je to za poklad, tati?“

„Neřeknu, Zuzanko, tajemství.“

„Proč neřekneš? Nikomu to nepovím.“

„Zakopali jsme ho s kamarády jako děti a slíbili si, že to nikdy nikomu neřekneme.“

„A kde je?“

„Tam nahoře, na Zavadilce u lesa.“

„Našel bys ho?“

„Našel, Zuzanko. Asi našel.“

„A jak?“

„Neřeknu.“

„A byly v něm drahokamy?“

„Slib je slib, nemůžu říct. Když někomu něco slíbíš, musíš to dodržet. Vždycky.“

Možná v něm je zlato, mince, tajné psaní, možná je to docela malá krabička. A já se na tatínka nezlobím. Ale jednou ten poklad najdu.

Zítřka bude v Konici pouť, dopoledne půjdeme. Ležím pod těžkou peřinou, venku je tma a docela тихо.

„Podívej, štěstíčko, vyber si pytlík,“ tatínek natahuje ruku a podává kolotočářovi korunu. Na dně bílého sáčku leží prstýnek.

„Pojď, vyzkoušíme ho,“ usměje se a pomalu mi jej dává na prst. Růžový kamínek se leskne v dopoledním slunci jako démant, vzácný kámen z jeskyně od Ali Baby. Položila jsem ruku na prsa, aby byl vidět. Když budu mít ruku dolů, nikdo si ho nevšimne. Kluk vedle mne rozbaluje další, otočil pytlík vzhůru nohama, a do dlaně mu padá náramek ze zelených korálek. Ušklíbnul se a podivně zkroutil pusou.

„Nechcu holčiči náramek!“ brečí. Jeho táta usrknul pivo z kelímku a utřel knír.

„Jarine, nebreč,“ trochu se pousmál, zas se napil, otočil zády a opřel loktem o stoleček. Má pruhované triko. Náramek zmizel v Jarinově kapse. Podívala jsem se nahoru, už zase sedí jiříčky na drátech

a křičí. To prý se připravují na odlet do afrických krajin, říkávala babička. Nad hlavou se točí řetízkový kolotoč, ze sedaček visí čísi nohy a kývají se dopředu dozadu. Odkudsi hraje smutná muzika.

*To víš, že zůstanou,
jak loukám tváře kvést.*

Jarin vyndal náramek z kapsy a prohlíží si korálky proti sluníčku, jsou světle zelené. Přiblížil ruce ke mně a pomalu jimi otáčel, vypadaly jako ocucané lesněnky.

*Jak náruč toužení,
já dlaň tvou stále znám.*

Slunce svítí do očí. Skrz je vidět pár světlých bublinek, má okousané nehty. Nadechl se: „Kde béváš?“ ruce dal k tělu, otočil se na mne a utřel nos do rukávu.

„Támhle máme dům,“ ukázala jsem prstem směrem dolů od náměstí. On to tedy nebyl náš dům, vlastně byl, ale po válce už nebyl, prý nám ho vzali, zrovna jako pole a lesy na Zavadilce, tam, kde leží poklad, říkával tatínek. Jarin se zadíval směrem k autobusovému nádraží.

„Ja u nádraží? Tam chodíme s tatou na autobusy, kókat se, jak příjíždějí a jedó pryč. Ty s modrým pruhem. Jednó mě tata domluvil sednóť si vpředu k volantú, je takle veleké!“ Jarin rozpřáhl ruce, pobryndané triko mu vyjelo nahoru a ukázalo pupík. Na tváři se mu leskla slza. Věděla jsem, že je tam nádraží, ale nikdy jsem do Konice autobusem neje-la, vlastně ani vlakem. Do Konice jezdíme vždycky červeným autem. Já a moje dvě sestry, Dora a Jana.

„Ale jinak jsem z Prahy.“

„Ja z Prahy, tak daleko? Tam sem eště nebyl,“ zamrkal.

„Jezdím sem k babičce, a včera jsem pohřbila ji-řičku, ležela tady na náměstí, ještě než přijela pouť.“

„Tadek jich je hodně, přendeš zétra?“ Jarin se hou-pal, na nose měl kapičky potu a teď už se docela smál. Tu cukrovou vatu, co má ta holka za ním, tu bych chtěla.

„Nevím, možná, ale kolotoče už mají odjet, říkála to teta Květa, ta, co bydlí pod námi.“

Jarin se občas otočil za svým tátou u stolečku s pi-vem. Byl velký, tlustý a knír měl celý od pěny. Namá-čel si klobásu do hořčice. Určitě to bude ta pálivá, co štípe do nosu.

„Tak přendeš?“ Jarin dal ruce za záda. Vtom jsem ucítila ruku na rameni.

„Zuzanko, jdeme na zámek, naladili klavír, musíš cvičit na cello.“ Tatínek mě chytil za rukáv, zamával na pana Svobodu, co má pohřební službu, a koukl na výbor nahoru na hodiny.

Jarin sáhl rychle do kapsy, chytil mi ruku a do dlaně položil korálky.

Ty zelené, s bublinkami. Pak zmizel kdesi za řetízkáčem.

Na zámku jsou velké schody a hodně místností. A taky zima. Máma sedí za klavírem, tuká do klapek a povídá: „Máme půl hodiny, pak bude střídání, tak se soustřed.“

Za velkým oknem tancují lístky stromů, chce se mi ven víc než kdy jindy. Na pouť. *To víš, že zůstanou, jak loukám tváře kvést.* Kde mají louky tváře? Louka má jenom kvítí. Brouky a taky motýly. Bělásky, žluťásky, modrásky.

„Co tam hraješ? Koukáš, kde co lítá.“

Máma se zlobí, Jana se směje. Dora sedí na zemi, podepírá si bradu koleny a mrká na mne. Však na ně přijde také řada, budou hrát na housle a klavír.

Nechodím tam ráda, je tam vždycky studeno a taky smutno. Nádvoří je plné podloubí, a když se křikne, zvuk se rozletí do dálky a zní trochu jinak než jindy. Nikdo nikde, jen pán v bílé košili, černých kal-

hotách a rozšlapaných botách. Chodívá nám otevřít velkým klíčem.

Za zámek je zahrada, jsou tam lavice a stoly a také malé pódium. Po stranách stojí několik stromů a všude kolem je ticho. Dlouhá tráva se seká, jen když má být zábava. Občas do té zahrady chodíme, trháme kytky a sedáme na lavicích. Nebo tam s námi chodí i kluci od tety Květy, David s Petrem, a hrajeme na schovávanou. Při počítání se někdy pletu, umím jen do třiceti. Když si stoupnu čelem k pódiu a podívám se nahoru, je vidět naši pavlač, okno do kuchyně a kousek kůlny, která má rovnou střechu. Ta střecha vždycky pálí, když se na ní leží.

Zrovna zítra v zámecké zahradě zábava bude, budou hrát na kytary a třeba se zase budeme s Davidem a Petrem z té střechy dívat na lidi, jak se objímají a smějí. Budou tancovat a zpívat.

Minule ten vousatý seděl na lavici a šáhnul holce na zadek, ona se hodně smála a pak si dávali pusy. David s Petrem se usmívali a mluvili sprostě. Jenže to už jsme museli domů. Máma kroutila hlavou a říkala o těch na zábavě, že je to zvěř. Teta Květa se na kluky zlobila taky, ta ale pořád. Křičí na ně každý den z okna, ať jdou už k obědu. Vlasy má vždycky natočené do malých kudrnek. Pod pavlačí na sedačce

plete svetry, pije kafe z bílého hrnku a někdy se zastaví a jen tak kouká. Taky hodně kouří.

Nohu má přes tu druhou, papuče jako by jí byly malé, vyfukuje kouř nahoru a ukazováčkem postrkává brýle k nosu. Jindy je má na provázku na krku. Málodky se usmívá. Vypadá jako ti Papuánci z ostrova, ti malí, co tančí nazí u ohně, ale je jako my, má triko a kamaše. Někdy i zástěru.

„Cé, dé, é, ef, dá-vej-po-zor.“ Máma vstala od klavíru, tatínek si ke mně přisedl. „Zuzanko, pojď znovu, jdeme od začátku, když to pěkně zahraješ, pojedeme odpoledne na Stražisko k bazénu, budou tam třeba holky Wichterlovy,“ přisunul se ještě blíže, „cé, dé, é, ef, krás-ně-hra-ješ.“ Holky Wichterlovy s námi skáčou do vody, jejich dědeček, co léčí oči, kamarádí s mým dědečkem. Dělá čočky do očí a jmenuje se Otto. Má nejkratší jméno na světě. Na cello nehraju dlouho, když jsem hrála na koště, bylo to lepší. Oni pro mne totiž v hudebce neměli cello. Tak abych si prý zatím zvykala, jak se u toho sedí, vzkázal pan učitel. Smyčcem jsem smýkala po koštěti a dělala, že hraju. Ale nikomu to nepovím. „Jednou to bude doopravdy,“ říkal tatínek. A teď už to doopravdy je a mě to moc nebaví. Bolí mě ruce a taky záda. Tatínek si někdy vezme svoje cello a ukazuje, co mám dělat.

Myslím ale, že mu to moc nejde, pořád hledá nějaké tóny. Kdysi hrával na cello a v zimě, když napadl sníh, jezdil na futrále po kopcích. Možná to jednou zkusím.

„Sed' na kraji židle,“ říká zase.

Zaslechla jsem pana učitele, jak povídá tatínkovi, že mám sedět na kraji židle tak, aby mi visel pytlík dolů. Oba se tomu smáli, docela dlouho. Vůbec jsem nevěděla proč. Možná myslel pytlík bonbonů, třeba karamelky nebo jiných. Ale zatím jsem žádné bonbony nenašla.

Odpoledne jsme na Stražisko nejeli, tam až zítra, dnes do Luké pro vajíčka. V horkém autě se mi lepila záda k sedačce. Ještě týden a jdu poprvé do školy. Venku smrdí hnůj. Náramek hází prasátka na mámiinu opěrku. Chce se mi zvracet. Co asi dělá Jarin...

Na Stražisku je velký bazén a taky stánek se zmrzlinou, točí ji do podivného kornoutku, který vypadá jako mušle. Všude je tráva a naproti stánku plechová klouzačka. Vede do bazénu. Dostala jsem červené plavky, dvoudílné, poprvé s podprsenkou. V bazénu je studená voda a velký žebřík, vždycky se ho chytanu. Je tam tepleji.

Teď ale nade mnou stojí paní. Má černé dlouhé vlasy, chlupaté nohy a nemá zub. Žluté květy na jejích